

Heyecan

aşısı

Yavuz Yiğit
Çizer: Gül Sarı

Benim Hikâyem

Size bir aşı hikâyesi anlatmak istiyorum. İçinde acı, ağlama, iğneler, doktorlar olmayan bir aşı hikâyesi bu. Aşının da hikâyesi olur mu, demeyin. Hem de öyle bir olur ki! Bir yıl önce bir aşı oldum ve hayatım değişti.

Ben Duru, 9 yaşındayım. Normal bir çocuğum bence. Üstün zekâlı ya da üstün yetenekli süper çocuklardan değilim. Her çocuk gibi dondurma yemekten, oyun oynamaktan, bisiklete binmekten hoşlanırım. Okulumu da

çok seviyorum. Ama en çok teneffüsleri... Arkadaşlarımla oyun oynarken zaman nasıl geçiyor hiç anlamıyorum. Evimizin sokağından arabalar geçtiğinden sokakta oynamak oldukça zor. Okul, her gün rahatça oyun oynayabildiğim en güzel yer. Keşke daha fazla teneffüs imkânı ya da daha fazla spor dersi olsa.

Bir yıl öncesine kadar büyümeyi hiç istemeyenlerdendim. Harika gidiyordu işler! Annem, babam ve özellikle de babaannem etrafımda pervaneydi. Yemeğim önüme geliyor, sofram kaldırılıyor, odam toplanıyordu. Dedem dışında herkes ne istesem yapıyordu. Dedem de bazen gözlüğünün üstünden bakıp: “Çok şımartıyorsunuz bu çocuğu.” diye söyleniyordu. Ona göre hayatta biraz zorlanmam gerekiyormuş. Çok saçma değil mi? Değilmiş. Bir çarşamba sabahı başladı yeni hayatımın ilk günü.

O arşamba

O gün yine okulun yolunu tuttum. Sınıfa girdiğimde bir marangoz, yere tahta bir yükselti akıyordu. Öđretmenimiz geldiğinde hepimiz ayağa kalktık. Fatma đretmen o tahtanın üzerine kırmızı kk bir halı bıraktı ve Öyle dedi:

- Çocuklar, bu bizim sınıf sahnemiz. Bundan böyle dersleri sadece ben anlatmayacağım. Her arşamba günü sahneye siz çıkacaksınız ve bize  dakikalık bir konuşma yapacaksınız.

Konuřmayı çok seven hatta neredeyse hiç susmayan Mert, hemen sordu:

- Nasıl yani đretmenim, dersleri biz mi anlatacağız?

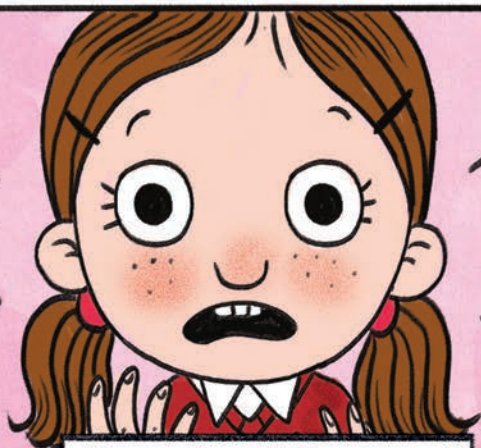
- Evet, Mert. İster ders anlatın, ister rubik küplerden bahsedin, isterseniz de hayvan hakları üzerine bir konuşma yapın. Arkadaşlarınıza anlatmak istediğiniz ne varsa...

- Atlardan, örümcek adamdan hatta dondurmalarından da bahsedebilir miyiz?

- Arkadaşlarıyla paylaşmaya değer buluyorsan tabii ki! Her biriniz kendinize göre önemli bulduğunuz, arkadaşlarınızın da öğrenmesini istediğiniz bir konuyu anlatabilirsiniz. Sınır yok.

Mert çok sevinmişe benziyordu. Zaten bütün etkinliklerde elini kaldırırdı. Şiir ya da tiyatro mu dendi? Mert'in elleri mutlaka hemen havada olurdu. Anlayacağınız sahnede bir şeyler anlatmak tam ona göre bir işti. Bense biraz kızmıştım. Tamam dürüst olayım çok kızmıştım. Dersi neden biz anlatıyoruz ki!

Hem ben yapamazdım. O kadar kişinin karşısına çıkıp rezil mi olayım? Geçen sene tiyatrodaki bir kelimeyi unuttum diye aynı Mert tam üç ay benimle alay etmişti. Ne zaman bir etkinlik için parmak kaldıracak olsam Mert'in iğnelemeleri geliyordu aklıma. Düşünsenize:

Ya sesim kötü çıkarsa?

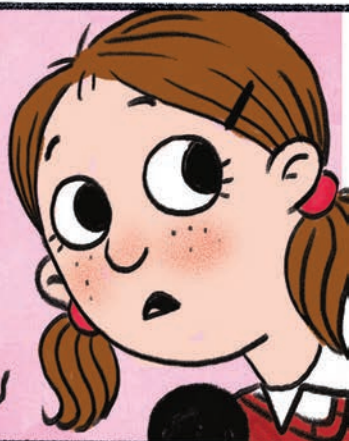

Ya anlattığımı beğenmezlerse?

Ya hata yaparsam?

Ya bana
gülerlerse?

Ya yine Mert'in diline düşersem?